

عنوان مقاله:

واکوی عرفانی معرفت نفس در منطق الطیر عطار نیشابوری

محل انتشار:

فصلنامه عرفان اسلامی، دوره 19، شماره 75 (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 22

نویسندگان:

سیده پرگل شمسی - دانشجوی دکتری ادیان و عرفان، واحد خرم آباد، دانشگاه آزاد اسلامی، لرستان، ایران.

علی اکبر افراسیاب پور - دانشیار گروه ادیان و عرفان، دانشگاه تربیت دبیر شهید رجایی، تهران، ایران. استاد مدعو گروه ادیان و عرفان، واحد خرم آباد، دانشگاه آزاد اسلامی، لرستان، ایران. نویسنده
مستول: ali412002@yahoo.com

علی فتح الهی - دانشیار، گروه ادیان و عرفان، واحد خرم آباد، دانشگاه آزاد اسلامی، لرستان، ایران.

خلاصه مقاله:

معرفت نفس، یکی از نیازهای مهم بشر است؛ مکاتب مختلف به نوعی، به آن پرداخته‌اند. در عرفان اسلامی، توجه ویژه‌ای به این مسئله شده‌است؛ به نظر عرفا، انسان در پرتو معرفت نفس، به رشد و کمال می‌رسد و نیل به معرفت خداوند، تنها از طریق معرفت نفس امکان‌پذیر می‌شود. عطار نیشابوری از جمله اندیشمندانی است که تلاش کرده معرفت نفس را درونمایه آثار ادبی-عرفانی خود قرار دهد. فهم نوع نگاه این عارف مسلمان به مقوله معرفت نفس می‌تواند از یک سو، راهگشای پژوهش‌های بعدی در این زمینه باشد، از سوی دیگر، به پرسش‌های مطرح در این زمینه پاسخ مناسب ارائه دهد. این پژوهش، مقوله «معرفت نفس» را از دیدگاه عارف بزرگ مسلمان، عطار نیشابوری، در منطق الطیر بررسی کرده‌است؛ برای این بررسی، روش توصیفی با تحلیل محتوا اختیار شده‌است. برای گردآوری اطلاعات، از روش کتابخانه‌ای استفاده شده‌است. از روش‌های توصیفی و استدلال عقلی، برای تحلیل یافته‌ها، بهره‌گرفته شده‌است. ابتدا، مروری کوتاه بر کتاب منطق الطیر و اهمیت و جایگاه معرفت نفس در این اثر انجام شده‌است، انواع «خود» از دیدگاه عطار، رابطه معرفت نفس و معرفت الله، شیوه سلوک، کسب معرفت و وادی‌های هفتگانه، خاصیت آیینگی متقابل انسان و خدا، نفس اماره و شیوه مقابله با آن در منطق الطیر مورد بحث قرار گرفته‌است.

کلمات کلیدی:

عطار، منطق الطیر، معرفت نفس، خودشناسی، آیینگی متقابل

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1623635>

